Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (druhá rozšírená komora)

z 2. októbra 2024*

„Hospodárska súťaž – Kartely – Trh s kovovými obalmi – Rozhodnutie, ktorým sa konštatuje porušenie článku 101 ZFEÚ – Spolupráca medzi Komisiou a vnútroštátnymi orgánmi hospodárskej súťaže – Začatie konania o preskúmaní Komisiou na žiadosť vnútroštátneho orgánu hospodárskej súťaže – Lehota na prerozdelenie – Povinnosť odôvodnenia – Legitímna dôvera – Zásada subsidiarity – Právo na obhajobu – Proporcionalita – Zásada riadnej správy vecí verejných – Protinávrh na opätovné posúdenie výšky pokuty v nadväznosti na konanie o urovnaní“

Vo veci T-587/22,

Crown Holdings, Inc., so sídlom v Yardley, Pensylvánia (Spojené štáty),

Crown Cork & Seal Deutschland Holdings GmbH, so sídlom v Seesene (Nemecko),

v zastúpení: A. Burnside, C. Graf York von Wartenburg, A. Kidane a D. Strohl, advokáti,

žalobkyne,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: B. Ernst, A. Keidel a L. Wildpanner, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorú v konaní podporuje:

Spolková republika Nemecko, v zastúpení: J. Möller a R. Kanitz, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania,

VŠEOBECNÝ SÚD (druhá rozšírená komora),

v zložení: predsedníčka komory A. Marcoulli, sudcovia J. Schwarcz, V. Tomljenović, R. Norkus (spravodajca) a W. Valasidis,

tajomník: I. Kurme, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania,

* Jazyk konania: angličtina.

po pojednávaní 20. marca 2024,

vyhlásil tento

Rozsudok [1]

1 Žalobkyne Crown Holdings, Inc. a Crown Cork & Seal Deutschland Holdings GmbH sa svojou žalobou založenou na článku 263 ZFEÚ domáhajú zrušenia rozhodnutia Komisie C(2022) 4761 final z 12. júla 2022 týkajúceho sa konania podľa článku 101 ZFEÚ (vec AT.40522 – Kovové obaly) (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) v rozsahu, v akom sa ich týka. Európska komisia sa protinávrhom domáha zvýšenia pokuty uloženej žalobkyniam.

I. Okolnosti predchádzajúce sporu

2 Žalobkyne sú spoločnosťami pôsobiacimi v odvetví kovových obalov vrátane kovových plechoviek a kovových uzáverov.

3 V marci 2015 Bundeskartellamt (Spolkový úrad pre kartely, Nemecko) začal vyšetrovanie v súvislosti s viacerými spoločnosťami pôsobiacimi v tomto odvetví, vrátane žalobkýň.

4 V nadväznosti na žiadosť Spolkového úradu pre kartely o prešetrenie tejto veci Komisia prijala 19. apríla 2018 rozhodnutie C(2018) 2466 final o začatí konania vo veci AT. 40522 – Pandora (ďalej len „rozhodnutie o začatí konania“).

5 Dňa 25. apríla 2018 bola Komisii doručená žiadosť žalobkýň o zhovievavosť.

6 Komisia 23. marca 2021 vyzvala žalobkyne a druhú skupinu dotknutú porušením, aby sa zapojili do rozhovorov na účely dosiahnutia urovnania.

7 Rozhodnutím z 1. októbra 2021 sa skončilo konanie v súvislosti so všetkými územiami Európskeho hospodárskeho priestoru (EHP) s výnimkou Nemecka.

8 Žalobkyne podali formálnu žiadosť o urovnanie, v ktorej jednak uznali svoju zodpovednosť za porušenie a jednak uviedli maximálnu výšku pokuty, ktorú očakávajú, že im bude uložená, a ktorú by v rámci konania o urovnaní akceptovali.

9 Dňa 19. mája 2022 Komisia zaslala žalobkyniam oznámenie o výhradách, pričom žalobkyne v odpovedi potvrdili, že skutkové okolnosti a právne posúdenie porušenia, ako ich zohľadnila Komisia, odrážajú obsah ich návrhov na urovnanie a že naďalej sa chcú zúčastniť na konaní o urovnaní.

10 Dňa 12. júla 2022 Komisia prijala napadnuté rozhodnutie. Konštatovala v ňom najmä, že žalobkyne sa zúčastnili na jedinom a pokračujúcom porušení článku 101 ZFEÚ v odvetví kovových obalov v Nemecku od 11. marca 2011 do 18. septembra 2014 a uložila im pokutu vo výške 7 670 000 eur.

[1] Uvádzajú sa iba tie body rozsudku, ktorých uverejnenie považuje Všeobecný súd za užitočné.

11 Táto suma zohľadňuje zníženie pokuty o 50 % priznané žalobkyniam na základe oznámenia Komisie o oslobodení od pokút a znížení pokút v kartelových prípadoch (Ú. v. EÚ C 298, 2006, s. 17) a o 10 % na základe oznámenia Komisie o vedení konania o urovnaní s cieľom prijať rozhodnutia podľa článku 7 a článku 23 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 v prípadoch kartelov (Ú. v. EÚ C 167, 2008, s. 1, ďalej len „oznámenie o urovnaní“).

[*omissis*]

III. Právny stav

A. O návrhu na zrušenie

15 V tejto súvislosti treba po prvé pripomenúť, že Komisii je podľa článku 105 ods. 1 ZFEÚ zverená úloha dohliadať na uplatňovanie článkov 101 a 102 ZFEÚ.

16 Podľa judikatúry má teda Komisia vymedziť a vykonávať politiku hospodárskej súťaže Európskej únie (pozri rozsudok zo 16. októbra 2013, Vivendi/Komisia, T-432/10, neuverejnený, EU:T:2013:538, bod 22 a citovanú judikatúru).

17 V súlade s týmito zásadami bola Komisii nariadením Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch [101] a [102 ZFEÚ] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205) zverená právomoc rozhodovať o tom, či má byť určité správanie predmetom konania, rozhodnutia, ktorým sa konštatuje existencia porušenia, a nápravného opatrenia vrátane pokuty v závislosti od priorít, ktoré vymedzuje v rámci politiky hospodárskej súťaže Únie, a to bez ohľadu na spôsob oboznámenia sa s vecou, teda či už na základe sťažnosti alebo v rámci konania z vlastnej iniciatívy. Platí to aj v prípade, keď tak ako v prejednávanej veci Komisia začala vo veci konať na žiadosť vnútroštátneho orgánu hospodárskej súťaže.

18 Po druhé nariadením č. 1/2003 sa zrušuje predchádzajúci centralizovaný systém a v súlade so zásadou subsidiarity sa organizuje širšie združenie vnútroštátnych orgánov hospodárskej súťaže, ktoré sa ním na tento účel oprávňujú na vykonávanie práva hospodárskej súťaže Únie. Systematika nariadenia spočíva na úzkej spolupráci, ktorá sa má rozvinúť medzi Komisiou a orgánmi hospodárskej súťaže členských štátov organizovanými v sieti (rozsudok zo 16. júna 2015, FSL a i./Komisia, T-655/11, EU:T:2015:383, bod 75).

19 Po tretie z článku 11 ods. 6 nariadenia č. 1/2003 vyplýva, že Komisia si ponecháva rozhodujúcu úlohu pri vyšetrovaní a zisťovaní porušení pravidiel Únie v oblasti hospodárskej súťaže, ktorá nie je dotknutá paralelnou právomocou, ktorou disponujú vnútroštátne orgány hospodárskej súťaže podľa uvedeného nariadenia (rozsudok z 13. júla 2011, ThyssenKrupp Liften Ascenseurs/Komisia, T-144/07, T-147/07 až T-150/07 a T-154/07, EU:T:2011:364, bod 76).

20 Keď totiž Komisia začne podľa článku 11 ods. 6 nariadenia č. 1/2003 konanie proti jednému alebo viacerým podnikom z dôvodu údajného porušenia článkov 101 alebo 102 ZFEÚ, orgány hospodárskej súťaže členských štátov strácajú svoju vyšetrovaciu právomoc vo vzťahu k tým istým podnikom v súvislosti s tými istými údajne protisúťažnými správaniami, ku ktorým došlo na tom istom alebo tých istých tovarových a geografických trhoch počas toho istého alebo tých istých období (rozsudky z 25. februára 2021, Slovak Telekom, C-857/19, EU:C:2021:139, bod 30, a z 20. apríla 2023, Amazon.com a i./Komisia, C-815/21 P, EU:C:2023:308, bod 27). Komisia si

ponecháva možnosť začať konanie, aj keď už vnútroštátny orgán vo veci koná, len s výhradou konzultácie s uvedeným orgánom (rozsudok z 8. marca 2007, France Télécom/Komisia, T-339/04, EU:T:2007:80, bod 80).

21 Po štvrté treba pripomenúť, že podľa bodu 4 oznámenia Komisie o spolupráci v rámci siete orgánov hospodárskej súťaže [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. EÚ C 101, 2004, s. 43, ďalej len „oznámenie o spolupráci“) sú konzultácie a výmeny informácií v rámci siete vytvorenej orgánmi hospodárskej súťaže záležitosťou orgánov konajúcich vo verejnom záujme a že podľa jeho bodu 31 sa týmto oznámením nepriznáva dotknutým podnikom individuálne právo, aby ich vec posudzoval konkrétny orgán. Všeobecnejšie ani nariadenie č. 1/2003, ani uvedené oznámenie nezakladá práva alebo nevytvára očakávania pre podnik, pokiaľ ide o posudzovanie jeho veci konkrétnym orgánom hospodárskej súťaže (pozri rozsudok zo 17. decembra 2014, Si.mobil/Komisia, T-201/11, EU:T:2014:1096, bod 39 a citovanú judikatúru, a uznesenie zo 14. októbra 2021, Amazon.com a i./Komisia, T-19/21, EU:T:2021:730, bod 48 a citovanú judikatúru).

22 Podľa bodu 5 oznámenia o spolupráci si každý člen siete ponecháva úplnú voľnosť pri rozhodovaní o tom, či v určitej veci povedie vyšetrovanie, a v bode 55 oznámenia sa v súlade s článkom 11 ods. 6 nariadenia č. 1/2003 stanovuje, že Komisia informuje vnútroštátny orgán zaoberajúci sa určitou vecou o dôvodoch, pre ktoré ju chce prevziať.

23 Pokiaľ ide o prerozdeľovanie vecí medzi orgánmi hospodárskej súťaže, v bode 18 oznámenia o spolupráci sa stanovuje, že „ak nastanú problémy s prerozdeľovaním vecí, treba ich vyriešiť urýchlene, a to v zásade do dvoch mesiacov od dátumu prvej informácie zaslanej sieti v súlade s článkom 11 nariadenia č. 1/2003“ [*neoficiálny preklad*] a že „počas tejto lehoty sa orgány hospodárskej súťaže pokúsia dosiahnuť dohodu o prípadnom prerozdelení a v prípade potreby o podmienkach paralelného postupu“ [*neoficiálny preklad*].

24 V bode 19 oznámenia o spolupráci sa uvádza:

„Orgán alebo orgány hospodárskej súťaže zaoberajúce sa určitou vecou sa po skončení lehoty na prerozdelenie musia vecou naďalej zaoberať, a to až do ukončenia konania. Prerozdelenie týkajúce sa určitej veci sa po uplynutí pôvodnej dvojmesačnej lehoty uskutoční len v prípade, že počas konania dôjde k významnému vývoju týkajúcemu sa známych skutkových okolností veci“ [*neoficiálny preklad*].

25 Napokon bod 54 oznámenia o spolupráci sa konkrétnejšie týka situácie, v ktorej Komisia začne konanie na základe článku 11 ods. 6 nariadenia č. 1/2003 po tom, čo „jeden alebo viaceré vnútroštátne orgány hospodárskej súťaže informovali sieť, že sa zaoberajú konkrétnou vecou“ [*neoficiálny preklad*]. V tomto bode sa uvádza, že „počas pôvodného obdobia rozdeľovania“ [*neoficiálny preklad*], teda počas „orientačnej dvojmesačnej lehoty“ [*neoficiálny preklad*] uvedenej v bode 18 daného oznámenia, môže Komisia začať konanie na základe uvedeného ustanovenia po konzultácii s dotknutými orgánmi. Okrem toho sa v ňom spresňuje, že „po skončení fázy rozdeľovania“ [*neoficiálny preklad*] Komisia v zásade uplatní toto ustanovenie len v určitých prípadoch, a to ak členovia siete majú v úmysle prijať protichodné rozhodnutia v tej istej veci [bod 54 písm. a)]; ak majú v úmysle prijať rozhodnutie, ktoré je v zjavnom rozpore s ustálenou judikatúrou [bod 54 písm. b)]; ak jeden alebo viacerí členovia neúmerne predlžujú konanie [bod 54 písm. c)]; na účely rozvoja politiky Únie v oblasti hospodárskej súťaže, najmä ak sa vo viacerých členských štátoch vyskytne podobná otázka v oblasti hospodárskej súťaže, alebo na

účely zabezpečenia účinného uplatňovania [bod 54 písm. d)]; alebo aj v prípade neexistencie nesúhlasu dotknutého vnútroštátneho orgánu hospodárskej súťaže alebo dotknutých vnútroštátnych orgánov hospodárskej súťaže [bod 54 písm. e)].

26 Žalobné dôvody žalobkýň treba posúdiť na základe týchto aspektov.

27 V prejednávanej veci žalobkyne zdôrazňujú, že nespochybňujú obsah napadnutého rozhodnutia, ktorý v rámci konania o urovnaní akceptovali. Spresňujú, že žaloba sa týka len procesných nezrovnalostí, ktoré viedli k prerozdeleniu týkajúcemu sa predmetnej veci v prospech Komisie a napokon k prijatiu uvedeného rozhodnutia.

28 Na podporu svojej žaloby žalobkyne uvádzajú šesť žalobných dôvodov. Prvý žalobný dôvod je založený na porušení zásad uvedených v oznámení o spolupráci. Druhý žalobný dôvod je založený na porušení zásady ochrany legitímnej dôvery a na nedostatku odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Tretí žalobný dôvod spočíva na porušení zásady subsidiarity. Štvrtý žalobný dôvod je založený na porušení práva na obhajobu. Piaty žalobný dôvod spočíva na porušení zásady proporcionality. Šiesty žalobný dôvod je založený na porušení zásady riadnej správy vecí verejných.

29 Treba preskúmať spoločne prvý a druhý žalobný dôvod a potom ostatné žalobné dôvody v poradí, v akom boli predložené.

1. O prvom a druhom žalobnom dôvode, ktoré sú založené na porušení oznámenia o spolupráci a zásady ochrany legitímnej dôvery, ako aj na porušení povinnosti odôvodnenia

30 Žalobkyne v podstate po prvé tvrdia, že Komisia je viazaná oznámením o spolupráci, na základe ktorého vzniká legitímna dôvera, a po druhé, že Komisia neodôvodnila svoje rozhodnutie odchýliť sa od pôvodnej lehoty na prerozdelenie stanovenej v uvedenom oznámení.

a) O argumentácii, podľa ktorej je Komisia viazaná oznámením o spolupráci, na základe ktorého vzniká legitímna dôvera

31 Prvý žalobný dôvod žalobkýň sa v podstate delí na tri časti. Prvá časť sa týka otázky, či je Komisia viazaná oznámením o spolupráci. Cieľom druhej časti je určiť, či na základe bodov 18 a 19 uvedeného oznámenia vznikla legitímna dôvera, pokiaľ ide o prerozdelenie týkajúce sa predmetnej veci v lehote dvoch mesiacov, a tretia časť spočíva v určení, či v prejednávanej veci existovali dôvody na odchýlenie sa od tejto lehoty.

1) O prvej časti, podľa ktorej je Komisia viazaná oznámením o spolupráci

32 Žalobkyne tvrdia, že z judikatúry vyplýva, že Komisia sa prijatím takých pravidiel správania, ako sú uvedené v oznámení o spolupráci, sama obmedzuje vo svojej voľnej úvahe a nemôže sa od svojich pravidiel odchýliť bez toho, aby bola prípadne sankcionovaná z dôvodu porušenia všeobecných právnych zásad, medzi ktoré patrí ochrana legitímnej dôvery.

33 Komisia a Spolková republika Nemecko tvrdenia žalobkýň spochybňujú.

34 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa Súdneho dvora nie je účelom série C *Úradného vestníka Európskej únie*, na rozdiel od série L úradného vestníka, uverejňovanie právne záväzných aktov, ale iba informácií, odporúčaní a oznámení týkajúcich sa Únie (rozsudky z 12. mája 2011, Polska Telefonia Cyfrowa, C-410/09, EU:C:2011:294, bod 35, a z 13. decembra 2012, Expedia, C-226/11, EU:C:2012:795, bod 30). Oznámenie o spolupráci prijaté v rámci Európskej siete pre hospodársku súťaž bolo v roku 2004 uverejnené v sérii C úradného vestníka [rozsudok z 20. januára 2016, DHL Express (Italy) a DHL Global Forwarding (Italy), C-428/14, EU:C:2016:27, bod 34].

35 Z judikatúry navyše vyplýva, že ak Komisia prijme pravidlá správania a ich zverejnením oznámi, že ich v budúcnosti bude uplatňovať na prípady, ktorých sa týkajú, sama sa obmedzí vo výkone svojej diskrečnej právomoci a nemôže sa od týchto pravidiel odchýliť bez toho, aby bola prípadne sankcionovaná z dôvodu porušenia všeobecných právnych zásad, ako sú zásady rovnosti zaobchádzania alebo ochrany legitímnej dôvery (rozsudok zo 16. februára 2017, H&R ChemPharm/Komisia, C-95/15 P, neuverejnený, EU:C:2017:125, bod 57).

36 Ako uvádzajú žalobkyne, Všeobecný súd nedávno uviedol, že táto judikatúra sa uplatňuje na oznámenie o spolupráci, ktorým sa Komisia sama obmedzila vo výkone svojej diskrečnej právomoci pri vybavovaní sťažností, keď definovala usmernenia, ktorých cieľom je najmä objasniť, za akých podmienok možno Komisiu alebo jeden či viacero vnútroštátnych orgánov hospodárskej súťaže považovať za vhodnejšie na preskúmanie sťažnosti (rozsudok z 9. februára 2022, Sped-Pro/Komisia, T-791/19, EU:T:2022:67, bod 40).

37 Komisia sa však domnieva, že oznámenie o spolupráci sa odlišuje od ostatných oznámení tým, že sa týka len vzťahov medzi orgánmi hospodárskej súťaže. Navyše rozsudok z 9. februára 2022, Sped-Pro/Komisia (T-791/19, EU:T:2022:67), nie je podľa nej v prejednávanej veci relevantný, pretože sa týka „vybavovania sťažností“ podľa článku 7 nariadenia č. 1/2003 a článku 7 nariadenia Komisie (ES) č. 773/2004 zo 7. apríla 2004, ktoré sa týka vedenia konania Komisiou podľa článkov [101] a [102 ZFEÚ] (Ú. v. EÚ L 123, 2004, s. 18; Mim. vyd. 08/003, s. 81), a nie prerozdeľovania vecí alebo rozhodnutia, ktorým sa konštatuje porušenie pravidiel hospodárskej súťaže. Hlavnou témou veci, v ktorej bol vydaný daný rozsudok, bolo podľa nej vyhnúť sa situácii, keď by sťažnosť nebola preskúmaná, zatiaľ čo v prejednávanej veci žalobkyne tvrdia, že Komisii sa malo zabrániť, aby namiesto Spolkového úradu pre kartely uplatňovala článok 101 ZFEÚ, a to len z toho dôvodu, že uplynula pôvodná lehota na rozdeľovanie. Podľa nej ide v skutočnosti o rozpor s cieľom sledovaným uvedeným rozsudkom, ktorým je účinné uplatňovanie pravidiel hospodárskej súťaže. Navyše uvádza, že oznámenie o spolupráci sa vzťahuje najmä na vybavovanie sťažností v bodoch 20 až 25, ako aj v bodoch 35 a 36, čo však nie je predmetom prejednávanej veci.

38 V tejto súvislosti treba uviesť, že rozlišovanie uvádzané Komisiou, a to medzi prípadom, keď sa konanie vo veci začalo na základe sťažnosti, a prípadom, keď sa konanie vo veci začalo z úradnej moci – a *a fortiori*, ako v prejednávanej veci, na základe žiadosti Spolkového úradu pre kartely –, nie je relevantné.

39 Je zrejmé, že rozsudok z 9. februára 2022, Sped-Pro/Komisia (T-791/19, EU:T:2022:67), sa týka rizika porušenia práv sťažovateľa v prípade zamietnutia sťažnosti.

40 Oznámenie o spolupráci sa však týka spoločne prípadov, keď sa konanie vo veci začalo na základe sťažnosti, a prípadov, keď konanie začal orgán hospodárskej súťaže z úradnej moci.

41 Konkrétne body 18 a 19 oznámenia o spolupráci, ktoré sa týkajú otázok prerozdeľovania a v súvislosti s ktorými žalobkyne namietajú porušenie, neobsahujú žiadne rozlišovanie podľa toho, či sa predmetná vec prejednáva z úradnej moci alebo na základe sťažnosti.

42 Treba teda konštatovať, že napriek skutočnosti, že výmeny informácií v rámci siete sú záležitosťou orgánov hospodárskej súťaže konajúcich vo verejnom záujme a nijako nemenia práva alebo povinnosti podnikov (bod 4 oznámenia o spolupráci), Komisia sa prijatím tohto oznámenia sama obmedzila nielen vo vzťahu k sťažovateľom, ale aj vo vzťahu k podnikom, ktorých činnosti sú predmetom vyšetrovania.

43 Porušenie pravidiel Komisie, ktoré si Komisia sama stanovila, by tak mohlo v súlade s judikatúrou pripomenutou v bode 35 vyššie viesť k porušeniu takých všeobecných zásad, ako je ochrana legitímnej dôvery, ktorú žalobkyne uvádzajú v prejednávanej veci a ktorá je predmetom druhej a tretej časti nižšie.

2) O druhej časti, podľa ktorej na základe bodov 18 a 19 oznámenia o spolupráci vznikla legitímna dôvera

44 Žalobkyne sa domnievajú, že na základe pravidiel prerozdeľovania vecí uvedených v bodoch 18 a 19 oznámenia o spolupráci vznikla legitímna dôvera v to, že k akémukoľvek prerozdeleniu týkajúcemu sa predmetnej veci dôjde počas pôvodnej dvojmesačnej lehoty.

45 Komisia a Spolková republika Nemecko tvrdenia žalobkýň spochybňujú.

46 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že na konštatovanie porušenia zásady ochrany legitímnej dôvery je potrebné, aby inštitúcia Únie vzbudila v účastníkovi správneho konania dôvodné nádeje tým, že mu poskytla konkrétne uistenia. Bez ohľadu na formu oznámenia sú takýmito uisteniami také informácie, ktoré sú presné, bezpodmienečné a konzistentné (pozri rozsudok zo 16. septembra 2021, FVE Holýšov I a i./Komisia, C-850/19 P, neuverejnený, EU:C:2021:740, bod 34 a citovanú judikatúru).

47 Oznámenie o spolupráci však neposkytuje žiadne konkrétne uistenie, podľa ktorého by lehota na prerozdelenie nemohla byť dlhšia ako dva mesiace.

48 Po prvé zo znenia bodu 18 oznámenia o spolupráci (pozri bod 23 vyššie), podľa ktorého musí k prerozdeleniu dôjsť „v zásade“ v lehote dvoch mesiacov, totiž vyplýva, že táto lehota nie je záväzná. Tento bod navyše nie je v žiadnom prípade relevantný vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci, keďže medzi účastníkmi konania je nesporné, že Spolkový úrad pre kartely a Komisia sa v zmysle znenia tohto ustanovenia nemuseli pokúšať „dosiahnuť dohodu o prípadnom prerozdelení“ s cieľom „vyriešiť“ „problémy s prerozdeľovaním“, keďže Komisia začala konanie na žiadosť Spolkového úradu pre kartely.

49 Po druhé treba uviesť, že žalobkyne sa odvolávajú na reštriktívny výklad bodu 19 druhej vety oznámenia o spolupráci, ktorý je pripomenutý v bode 24 vyššie. Podľa nich sa výraz „známe skutkové okolnosti veci“ vzťahuje len na skutočnosti, ktoré sa javia ako relevantné na určenie toho, či došlo k porušeniu pravidiel hospodárskej súťaže, a nie na udalosti, ku ktorým došlo počas neskoršieho správneho konania a ktoré by mohli mať na toto konanie vplyv.

50 Podľa ustálenej judikatúry však treba na účely výkladu ustanovenia práva Únie zohľadniť nielen jeho znenie, ale aj jeho kontext a ciele sledované právnou úpravou, ktorej je súčasťou (pozri rozsudok z 27. januára 2021, De Ruiter, C-361/19, EU:C:2021:71, bod 39 a citovanú judikatúru).

51 Výklad navrhovaný žalobkyňami teda nemožno prijať, pretože je v rozpore s výkladom bodu 19 oznámenia o spolupráci z hľadiska kontextu, do ktorého patrí. Z jednotlivých prípadov stanovených v bode 54 uvedeného oznámenia (pozri bod 25 vyššie) totiž vyplýva, že na to, aby Komisia začala konanie na základe článku 11 ods. 6 nariadenia č. 1/2003, môžu existovať rôzne dôvody. Keďže tieto prípady idú nad rámec skutočností, ktoré sa javia ako relevantné na účely určenia, či došlo k porušeniu pravidiel hospodárskej súťaže, výraz „počas konania dôjde k významnému vývoju týkajúcemu sa známych skutkových okolností veci“ treba vykladať tak, že zahŕňa každú relevantnú skutočnosť, ktorá sa objaví počas konania.

52 Argumentáciu žalobkýň, podľa ktorej na základe bodov 18 a 19 oznámenia o spolupráci vznikla legitímna dôvera týkajúca sa skutočnosti, že akékoľvek prerozdelenie sa musí uskutočniť v lehote dvoch mesiacov, treba teda odmietnuť.

[*omissis*]

2. O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady subsidiarity

73 Žalobkyne odkazujú najmä na judikatúru, podľa ktorej sa nariadením č. 1/2003 v súlade so zásadou subsidiarity organizuje širšie združenie vnútroštátnych orgánov hospodárskej súťaže. Komisia je tak podľa nich pri výkone diskrečných právomocí, ktoré sú jej zverené nariadením č. 1/2003, povinná dodržiavať zásadu subsidiarity. Tvrdia teda, že je nevhodné, aby Komisia vykonávala svoju diskrečnú právomoc na účely akceptovania prerozdelenia týkajúceho sa predmetnej veci s cieľom obísť nemecké pravidlá.

74 Komisia a Spolková republika Nemecko tvrdenia žalobkýň spochybňujú.

75 Podľa zásady subsidiarity zakotvenej v článku 5 ods. 3 ZEÚ Únia koná v oblastiach, ktoré nepatria do jej výlučnej právomoci, len v takom rozsahu a vtedy, ak ciele zamýšľané touto činnosťou nemôžu členské štáty uspokojivo dosiahnuť na ústrednej úrovni alebo na regionálnej a miestnej úrovni, ale z dôvodov rozsahu alebo účinkov navrhovanej činnosti ich možno lepšie dosiahnuť na úrovni Únie.

76 Podľa odôvodnenia 34 nariadenia č. 1/2003 „v súlade s[o] zásadami subsidiarity a proporcionality stanovenými v článku 5 [ods. 1 a 3 ZEÚ] nejde toto nariadeni[e] nad rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie jeho cieľov, čo má umožniť účinnejšie uplatňovanie súťažných pravidiel [Únie]“.

77 Súd prvého stupňa už rozhodol, že zásada subsidiarity nespochybňuje právomoci zverené Komisii Zmluvou o fungovaní EÚ, medzi ktoré patrí uplatňovanie pravidiel hospodárskej súťaže (rozsudok z 8. marca 2007, France Télécom/Komisia, T-339/04, EU:T:2007:80, bod 89).

78 Ako bolo pripomenuté v bodoch 18 a 19 vyššie, hoci sa nariadením č. 1/2003 ukončil predchádzajúci centralizovaný systém a v súlade so zásadou subsidiarity sa ním organizuje širšie združenie vnútroštátnych orgánov hospodárskej súťaže, Komisia si zachováva rozhodujúcu úlohu pri vyšetrovaní porušení a vedení súvisiacich konaní.

79 Ako bolo v tejto súvislosti pripomenuté v bode 20 vyššie, v článku 11 ods. 6 nariadenia č. 1/2003 sa stanovuje, že Komisia si ponecháva možnosť začať konanie týkajúce sa prijatia rozhodnutia, aj keď už určitý vnútroštátny orgán vo veci koná, len s výhradou konzultácie s dotknutým vnútroštátnym orgánom.

80 Ako sa uvádza v odôvodnení 11 napadnutého rozhodnutia, keďže Komisia začala konanie na základe žiadosti Spolkového úradu pre kartely, v prejednávanej veci bola podmienka stanovená v článku 11 ods. 6 nariadenia č. 1/2003 v celom rozsahu splnená. Uvedené začatie konania sa teda nedotklo výsad dotknutého členského štátu a akékoľvek porušenie zásady subsidiarity je s určitosťou vylúčené.

81 Tretí žalobný dôvod založený na porušení zásady subsidiarity je preto potrebné zamietnuť.

[*omissis*]

B. O protinávrhu Komisie

114 Podľa Komisie si dodatočná administratívna záťaž spôsobená žalobkyňami po uzavretí urovnania vyžaduje opätovné posúdenie výšky pokuty, ktorá im bola uložená. Žalobkyne podľa nej uvádzajú len žalobné dôvody, ktorými spochybňujú právomoc Komisie viesť predmetné správne konanie, hoci v rámci svojich návrhov na urovnanie vyhlásili, že súhlasia s tým, aby im Komisia uložila pokutu. Komisia sa teda domnieva, že zníženie pokuty o 10 % podľa bodu 32 oznámenia o urovnaní už nie je odôvodnené, a preto žiada Všeobecný súd, aby v rámci výkonu svojej neobmedzenej právomoci stanovil výšku pokuty uloženej žalobkyniam na 9 588 000 eur. Subsidiárne Komisia navrhuje zohľadniť skutočnosť, že konanie o urovnaní v prejednávanej veci prispelo k ochrane verejných zdrojov len v oveľa obmedzenejšej miere, než je obvyklé, a tvrdí, že zníženie pokuty v plnom rozsahu 10 % nie je preto dôvodné.

115 Žalobkyne s tvrdeniami Komisie nesúhlasia. Konkrétne, podľa ich názoru žiadny právny základ neumožňuje zrušiť zníženie priznané v rámci urovnania.

116 Treba teda najprv overiť, či má Všeobecný súd právomoc zrušiť zníženie priznané v rámci urovnania, čo by znamenalo zvýšenie pokuty, a následne posúdiť dôvodnosť návrhu Komisie.

1. O právomoci Všeobecného súdu

117 Treba pripomenúť, že preskúmanie zákonnosti je doplnené neobmedzenou právomocou, ktorá je súdu Únie priznaná článkom 31 nariadenia č. 1/2003, a to v súlade s článkom 261 ZFEÚ. Táto právomoc súd Únie oprávňuje, aby nad rámec jednoduchého preskúmania zákonnosti sankcie nahradil posúdenie Komisie svojím posúdením a v dôsledku toho zrušil, znížil alebo zvýšil uloženú pokutu alebo penále (pozri rozsudky z 8. decembra 2011, Chalkor/Komisia, C-386/10 P, EU:C:2011:815, bod 63 a citovanú judikatúru, a z 18. októbra 2023, Clariant a Clariant International/Komisia, T-590/20, EU:T:2023:650, bod 185 a citovanú judikatúru).

118 Hoci je výkon neobmedzenej právomoci najčastejšie požadovaný žalobcami v snahe dosiahnuť zníženie pokuty, nič nebráni tomu, aby Komisia takisto mohla nastoliť na súde Únie otázku výšky pokuty a navrhovať jej zvýšenie (rozsudky z 8. októbra 2008, Schunk a Schunk Kohlenstoff-Technik/Komisia, T-69/04, EU:T:2008:415, bod 244, a z 18. októbra 2023, Clariant a Clariant International/Komisia, T-590/20, EU:T:2023:650, bod 221).

119 Táto neobmedzená právomoc platí aj za predpokladu, ako je to v prejednávanej veci, keď žalobkyne subsidiárne nenavrhujú zníženie pokuty, ktorá im bola uložená. Článok 31 nariadenia č. 1/2003, ktorý výslovne stanovuje, že súd Únie môže „zrušiť, znížiť alebo zvýšiť uloženú pokutu“ v rámci žalôb podaných proti rozhodnutiam, ktorými Komisia uložila pokutu, totiž túto právomoc takýmto návrhom nepodmieňuje.

120 Námietku neprípustnosti, ktorú vzniesli žalobkyne v súvislosti s protinávrhom Komisie, teda treba zamietnuť.

2. O dôvodnosti návrhu

a) Úvodné pripomienky

121 Pokiaľ ide v prvom rade o konanie o urovnaní, Všeobecný súd už pripomenul jeho podstatné črty v bodoch 58 až 74 rozsudku z 20. mája 2015, Timab Industries a CFPR/Komisia (T-456/10, EU:T:2015:296), a naposledy v bodoch 208 až 216 rozsudku z 18. októbra 2023, Clariant a Clariant International/Komisia (T-590/20, EU:T:2023:650).

122 Z uvedenej judikatúry vyplýva, že konanie o urovnaní umožňuje Komisii riešiť prípady kartelov rýchlejšie a účinnejšie. Cieľom tohto konania je teda zjednodušiť a zrýchliť správne konania, aby sa tak Komisii umožnilo riešiť viac vecí s rovnakými zdrojmi (rozsudky z 20. mája 2015, Timab Industries a CFPR/Komisia, T-456/10, EU:T:2015:296, bod 60, a z 18. októbra 2023, Clariant a Clariant International/Komisia, T-590/20, EU:T:2023:650, bod 209).

123 Konanie o urovnaní v podstate prebieha nasledujúcim spôsobom. Toto konanie iniciuje Komisia so súhlasom dotknutých podnikov (oznámenie o urovnaní, body 5, 6 a 11). Hneď po začatí konania sú podniky, voči ktorým sa vedie vyšetrovanie a ktoré sa zúčastňujú na konaní o urovnaní, informované Komisiou pri dvojstranných rozhovoroch o základných aspektoch, „ktoré zahŕňajú napríklad namietané skutočnosti, ich právnu kvalifikáciu, závažnosť a dobu trvania údajného kartelu, prisudzovanie zodpovednosti, odhadovaný rozsah pravdepodobných pokút a takisto dôkazy, na ktorých sú založené prípadné námietky“ (oznámenie o urovnaní, bod 16). Tento nástroj umožňuje stranám uviesť svoje stanovisko k výhradám, ktoré by Komisia mohla voči nim vzniesť, a rozhodnúť sa na základe získaných informácií, či budú s urovnaním súhlasiť alebo nie (oznámenie o urovnaní, bod 16).

124 Práve po poskytnutí týchto informácií majú dotknuté podniky možnosť zvoliť si konanie o urovnaní a predložiť návrh na urovnanie. Tento návrh na urovnanie musí okrem iného obsahovať jasné a jednoznačné uznanie zodpovednosti strán za porušenie, uvedenie maximálnej výšky pokút, ktoré očakávajú, že im Komisia uloží, a ktoré by akceptovali v rámci konania o urovnaní, a potvrdenie, že nemajú v úmysle žiadať o prístup k spisu alebo o opätovné ústne vypočutie, pokiaľ oznámenie o výhradách a rozhodnutie Komisie odrážajú ich návrh na urovnanie (oznámenie o urovnaní, bod 20).

125 V nadväznosti na toto uznanie zodpovednosti a potvrdenie poskytnuté dotknutými podnikmi im Komisia doručí oznámenie o výhradách a prijme konečné rozhodnutie. Toto rozhodnutie sa v podstate zakladá na skutočnosti, že strany jednoznačne uznali svoju zodpovednosť, nepopreli oznámenie o výhradách a zachovali svoj záväzok dospieť k urovnaniu (oznámenie o urovnaní, body 23 až 28).

126 Vo svojom konečnom rozhodnutí Komisia môže rozhodnúť, že stranu za urovnanie odmení do výšky 10 % sumy pokuty, ktorá sa má uložiť (oznámenie o urovnaní, bod 32).

127 Pokiaľ ide v druhom rade o protinávrh Komisie, hoci Komisia môže navrhnúť, aby Všeobecný súd zvýšil pokutu, ako to vyplýva z judikatúry pripomenutej v bode 118 vyššie, treba pripomenúť, že na tento účel má povinnosť umožniť Všeobecnému súdu určiť, či okolnosti prejednávanej veci takéto zvýšenie odôvodňujú (pozri v tomto zmysle rozsudky z 9. júla 2003, Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients/Komisia, T-224/00, EU:T:2003:195, bod 362, a z 8. októbra 2008, Schunk a Schunk Kohlenstoff-Technik/Komisia, T-69/04, EU:T:2008:415, bod 251).

128 Komisia je najmä povinná preukázať, že zvýšenie pokuty je primerané najmä vzhľadom na skutočnosti a okolnosti, ktoré vyšli najavo v priebehu konania a o ktorých v čase prijatia rozhodnutia o stanovení výšky pokuty nevedela (pozri v tomto zmysle rozsudky z 5. októbra 2011, Transcatab/Komisia, T-39/06, EU:T:2011:562, bod 402, a z 18. októbra 2023, Clariant a Clariant International/Komisia, T-590/20, EU:T:2023:650, bod 222). V tejto súvislosti treba zistiť, či správanie žalobcu prinútilo Komisiu, aby napriek všetkým očakávaniam, ktoré mohla dôvodne mať na základe spolupráce uvedeného účastníka konania počas správneho konania, vypracovala a na Všeobecnom súde predložila obranu zameranú na napadnutie aspektov, o ktorých sa mohla oprávnene domnievať, že ich tento účastník konania už nebude spochybňovať (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. decembra 2006, Raiffeisen Zentralbank Österreich a i./Komisia, T-259/02 až T-264/02 a T-271/02, EU:T:2006:396, bod 573).

b) Preskúmanie návrhu Komisie

129 V prejednávanej veci Komisia uvádza, že zvýšenie pokuty je vhodné jednak preto, že žalobkyne nemôžu na Všeobecnom súde spochybňovať jej právomoc viesť v predmetnej veci správne konanie, keďže žalobkyne túto právomoc uznali vo svojej žiadosti o urovnanie, a jednak preto, že prejednávaná vec má za následok dodatočnú administratívnu záťaž.

130 V prvom rade treba overiť, či Komisia z právneho hľadiska dostatočne preukázala, že žalobkyne počas správneho konania uznali jej právomoc namiesto právomoci Spolkového úradu pre kartely.

131 Po prvé, hoci Komisia už vo vyjadrení k žalobe tvrdila, že žalobkyne v podstate uznali túto právomoc v priebehu správneho konania, nepredložila ani nenavrhla predložiť žiadny dôkaz, ktorým by bolo možné preukázať ich údajné uznanie uvedenej právomoci v priebehu konania o urovnaní, a to ani v uvedenom vyjadrení, ani v duplike, hoci spochybnenie uvedenej právomoci je podstatou ich žaloby.

132 Až na pojednávaní Komisia uviedla svoju pripravenosť predložiť Všeobecnému súdu v rámci dôkazného prostriedku nariadeného podľa článku 92 ods. 3 a článku 103 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu žiadosť o urovnanie podanú žalobkyňami, ktorá má veľmi „citlivý“ a „dôverný“ obsah. Podľa Komisie uvedená žiadosť obsahuje náznaky uznania tejto právomoci.

133 V tomto ohľade je potrebné pripomenúť, že článok 85 ods. 3 rokovacieho poriadku stanovuje, že „hlavní účastníci konania môžu výnimočne predložiť dôkazy alebo označiť dôkazy, ktoré navrhujú vykonať, aj pred skončením ústnej časti konania alebo pred rozhodnutím Všeobecného súdu, že vec prejedná bez ústnej časti konania, za predpokladu, že omeškanie s ich predložením je odôvodnené“.

134 Rovnako článok 88 ods. 2 rokovacieho poriadku stanovuje, že ak je návrh na nariadenie dôkazných prostriedkov podaný po prvej výmene vyjadrení, účastník konania, ktorý návrh podáva, musí uviesť dôvody, pre ktoré ho nemohol podať skôr.

135 Navyše v súlade s článkom 92 ods. 3 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý navrhuje nariadenie dôkazného prostriedku podľa tohto ustanovenia, musí odôvodniť potrebu takéhoto opatrenia vo forme uznesenia o zabezpečení dôkazu.

136 Bez ohľadu na otázku, či sa má postup Komisie považovať za návrh dôkazu podľa článku 85 ods. 3 rokovacieho poriadku alebo návrh na nariadenie dôkazného prostriedku podľa článku 92 ods. 3 rokovacieho poriadku, treba konštatovať, že Komisia neposkytla náležité odôvodnenie oneskorenia svojho postupu.

137 Komisia sa totiž na pojednávaní obmedzila na to, že odkázala na bod 222 rozsudku z 18. októbra 2023, Clariant a Clariant International/Komisia (T-590/20, EU:T:2023:650), citovaného v bode 128 vyššie, pričom uviedla, že v prejednávanej veci pri prijímaní napadnutého rozhodnutia nevedela, že žalobkyne spochybňujú jej právomoc.

138 Na jednej strane na základe vysvetlenia Komisie nemožno spochybniť skutočnosť, že v nadväznosti na žalobu žalobkýň Komisia mohla už vo vyjadrení k žalobe predložiť akékoľvek dôkazy, návrhy dôkazov alebo návrhy na nariadenie dôkazných prostriedkov na podporu svojho tvrdenia týkajúceho sa v podstate implicitného uznania jej právomoci žalobkyňami, pokiaľ ide o konanie o urovnaní.

139 Na druhej strane za predpokladu, že Komisia sa chcela odvolávať na rozsudok z 18. októbra 2023, Clariant a Clariant International/Komisia (T-590/20, EU:T:2023:650), a to z dôvodu, že bol vyhlásený až po vyjadrení k žalobe zo 7. decembra 2022 a duplike z 5. apríla 2023, treba tiež konštatovať, ako to vyplýva z bodu 128 vyššie, že tento rozsudok neobsahuje nové právne posúdenia, pokiaľ ide o aspekty odôvodňujúce protinávrh na zvýšenie pokuty, na základe ktorých by bolo možné odôvodniť omeškanie postupu Komisie. Z judikatúry Všeobecného súdu totiž už vyplýva, že Komisia je povinná odôvodniť svoj návrh na základe aspektov, o ktorých nemala v čase priznania zníženia pokuty vedomosť (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. októbra 2011, Transcatab/Komisia, T-39/06, EU:T:2011:562, bod 402).

140 Navyše v rozsahu, v akom Komisia odkázala na článok 92 ods. 3 rokovacieho poriadku, treba konštatovať, že ani nevysvetlila, prečo by bolo v prejednávanej veci potrebné nariadiť dôkazný prostriedok, pričom sa obmedzila na všeobecné tvrdenie o údajných dôvodoch dôvernosti či citlivosti, hoci dokumenty, ktoré navrhla predložiť, pochádzali od samotných žalobkýň.

141 Návrh Komisie na predloženie určitých dôkazov pred Všeobecným súdom, ktorý bol sformulovaný na pojednávaní 20. marca 2024, treba preto zamietnuť ako neprípustný.

142 Po druhé podľa Komisie vyplýva uznanie jej právomoci zo skutočnosti, že žalobkyne v rámci svojho návrhu na urovnanie vyhlásili, že súhlasia s tým, aby im Komisia uložila pokutu, ktorá môže dosiahnuť určitú hornú hranicu.

143 Podľa odôvodnenia 16 písm. a) napadnutého rozhodnutia totiž žalobkyne jasne a jednoznačne uznali svoju zodpovednosť, hlavné skutkové okolnosti, ich právnu kvalifikáciu vrátane svojej úlohy a dĺžky trvania ich účasti na porušení. Podľa odôvodnenia 16 písm. b) uvedeného rozhodnutia tiež uviedli maximálnu výšku pokuty, ktorú očakávajú, že im bude uložená, a ktorú v rámci konania o urovnaní akceptujú.

144 Z uznania týchto skutočností však nemožno vyvodiť, že žalobkyne uznali aj právomoc Komisie, ktorá nie je v oznámení o urovnaní upravená, na rozdiel od uznania uvedených aspektov, ktoré sú osobitne upravené v bode 20 uvedeného oznámenia (pozri bod 124 vyššie).

145 Treba teda konštatovať, že Komisia nepreukázala, že žalobkyne uznali jej právomoc viesť predmetné správne konanie.

146 Navyše treba pripomenúť, že za okolností, ktoré sú analogické okolnostiam prejednávanej veci, Súdny dvor už rozhodol, že ak Komisia na záver správneho konania vedeného na základe rozhodnutia o začatí konania prijme rozhodnutie ovplyvňujúce záujmy takého podniku, akým sú žalobkyne, toto rozhodnutie môže byť podľa článku 263 ZFEÚ predmetom súdneho prostriedku nápravy, v rámci ktorého bude môcť uvedený podnik uplatniť všetky primerané prostriedky. Z uvedeného ustanovenia konkrétne vyplýva, že otázka právomoci autora aktu patrí do oblasti preskúmavania vykonávaného súdom Únie v rámci konania o takomto prostriedku nápravy. Súdu Únie preto prináleží posúdiť, či k nezákonnostiam v tomto ohľade došlo v priebehu uvedeného správneho konania a či môžu mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia Komisie prijatého na záver tohto konania (uznesenie z 29. januára 2020, Silgan Closures a Silgan Holdings/Komisia, C-418/19 P, neuverejnené, EU:C:2020:43, body 63 a 64).

147 Z uvedeného vyplýva, že na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, zvýšenie pokuty nemožno za okolností prejednávanej veci odôvodniť tým, že žalobkyne údajne po prvýkrát v konaní pred Všeobecným súdom spochybnili určitú skutočnosť (konkrétne v prejednávanej veci právomoc Komisie namiesto právomoci Spolkového úradu pre kartely), ktorú uznali počas konania o urovnaní pred Komisiou. V prejednávanej veci totiž Komisia nebola schopná preukázať, že žalobkyne v priebehu konania o urovnaní uznali jej právomoc namiesto právomoci Spolkového úradu pre kartely, ani to, že mohla odôvodnene predpokladať, že žalobkyne uvedenú právomoc nespochybnia, a to o to viac v čase ukončenia sporov uvedených v bode 146 vyššie, ktoré iniciovala druhá skupina dotknutá porušením.

148 V druhom rade treba preskúmať subsidiárnu argumentáciu Komisie, podľa ktorej malo podanie prejednávanej žaloby za následok ohrozenie nárastu procesnej efektívnosti Komisie, ktorý dosiahla prostredníctvom konania o urovnaní.

149 V tejto súvislosti z odôvodnenia 16 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalobkyne uznali svoju zodpovednosť a uviedli maximálnu výšku pokuty, ktorú by akceptovali (pozri bod 143 vyššie), pričom potvrdili, že boli dostatočne informované o námietkach, ktoré Komisia zamýšľala voči nim vzniesť, a že mali dostatočnú možnosť oznámiť Komisii svoje stanovisko [odôvodnenie 16 písm. c)]. Ďalej uviedli, že nemajú v úmysle požiadať o prístup k spisu alebo byť opätovne vypočuté [odôvodnenie 16 písm. d)], a vyjadrili súhlas s doručením oznámenia o výhradách a konečného rozhodnutia v angličtine [odôvodnenie 16 písm. e)].

150 Komisia teda na rozdiel od toho, čo tvrdí, získala prospech z nárastu procesnej efektívnosti, ktorý zostáva zachovaný bez ohľadu na podanie prejednávanej žaloby (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. októbra 2023, Clariant a Clariant International/Komisia, T-590/20, EU:T:2023:650,

bod 237). Mobilizácia zdrojov Komisie na obranu rozhodnutia napadnutého na Všeobecnom súde je vlastná každému súdnemu konaniu a nespochybňuje uvedený nárast procesnej efektívnosti, keďže v prejednávanej veci žalobkyne nezamýšľajú vrátiť sa k aspektom uvedeným v bode 149 vyššie, ktoré uznali v rámci konania o urovnaní, ale spochybňujú len právomoc, ktorú vykonávala Komisia namiesto Spolkového úradu pre kartely.

151 Z uvedeného vyplýva, že za osobitných okolností prejednávanej veci nemožno zvýšenie pokuty navrhované Komisiou odôvodniť údajnou stratou nárastu procesnej efektívnosti, ani údajnou dodatočnou administratívnou záťažou spôsobenou podaním prejednávanej žaloby.

152 Protinávrh Komisie vrátane jej subsidiárneho protinávrhu treba preto zamietnuť.

[*omissis*]

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (druhá rozšírená komora)

rozhodol takto:

1. **Žaloba sa zamieta.**

2. **Protinávrh Európskej komisie sa zamieta.**

3. **Crown Holdings, Inc. a Crown Cork & Seal Deutschland Holdings GmbH znášajú svoje vlastné trovy konania a sú povinné nahradiť 90 % trov konania, ktoré vynaložila Komisia.**

4. **Komisia znáša 10 % svojich vlastných trov konania.**

5. **Spolková republika Nemecko znáša svoje vlastné trovy konania.**

Marcoulli Schwarcz Tomljenović

Norkus Valasidis

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 2. októbra 2024.

Podpisy